

POSTANOWIENIE

20 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 20 grudnia 2023 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku B. S.

z udziałem K. P.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności,

na skutek skargi kasacyjnej K. P.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie

z 30 stycznia 2023 r., II Ca 944/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. orzeka, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.**

AD

UZASADNIENIE

K. P. – uczestniczka postępowania z wniosku B. S. o stwierdzenie zasiedzenia służebności wywiodła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z 30 stycznia 2023 r., oddalającego apelację uczestniczki od postanowienia Sądu Rejonowego w Gryfinie z 19 maja 2022 r., w którym orzeczono zgodnie z wnioskiem.

Skarżąca uzasadniła zasadność przyjęcia skargi do rozpoznania potrzebą dokonania wykładni niewskazanego wprost przepisu prawa w odniesieniu do oceny przesłanek zasiedzenia służebności drogi koniecznej, tj. wzniesienia widocznego urządzenia oraz korzystania z drogi przez okres co najmniej trzydziestu lat.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że konkretny, jednoznacznie wskazany przez skarżącego przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła. Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa (zob. m.in. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II PSK 193/21; oraz z 20 stycznia 2022 r., I CSK 790/21; z 25 października 2023 r., I CSK 2989/23; z 3 października 2023 r., I CSK 2633/23).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełniło tych wymagań. Przede wszystkim skarżąca zaniechała wskazania konkretnego przepisu prawa, który wzbudził jej wątpliwości. Wymagania tego nie może zastąpić precyzyjne podanie podstaw skargi kasacyjnej, ponieważ wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania stanowi odrębną jednostkę redakcyjną, która musi być kompletna, ponieważ podlega rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy w składzie innym niż rozpoznający ten środek zaskarżenia merytorycznie (zob. np. postanowienia SN z 8 listopada 2023 r., II NSK 119/23; z 25 października 2023 r., I CSK 3247/23).

Ponadto uczestniczka postępowania podjęła polemikę ze sposobem oceny materiału dowodowego przyjętym przez sądy *meriti*. Służebność drogi koniecznej jest ograniczonym prawem rzeczowym, które ustanawia się na rzecz właściciela nieruchomości władnącej (art. 285 § 1 k.c.), nie zaś na rzecz konkretnych osób, które najczęściej faktycznie poruszają się po tej drodze. Z tej przyczyny okoliczność, że z drogi korzystali głównie członkowie rodziny wnioskodawcy, nie

zaś ona sama, jest pozbawiona znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Celem ustanowienia służebności gruntowej jest bowiem jedynie zwiększenie użyteczności nieruchomości władnącej lub jej oznaczonej części (art. 285 § 2 k.c.). Cel ten zaś jest niewątpliwie spełniony, jeśli korzystanie z nieruchomości władnącej polega na prowadzeniu życia rodzinnego przez wnioskodawczynię i jej bliskich. Podobnie byłby spełniony, gdyby np. wnioskodawczyni prowadziła na nieruchomości sklep, a droga służyła do dojazdu klientów albo gdyby nieruchomość wynajęła, w wyniku czego z drogi korzystaliby najemcy. Służebność gruntowa związana jest bowiem z nieruchomością władnącą, nie jest służebnością osobistą ustanawianą na rzecz konkretnych osób jak np. służebność mieszkania (art. 296, art. 301 k.c.).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 520 k.p.c.

AD

[a!]